

ČTYŘI PO PŮLNOCI

STEPHEN KING

ČTYŘI PO PŮLNOCI

 Beta
Nakladatelství

Copyright © 1990 by Stephen King

Original English title: Four Past Midnight

All rights reserved

Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.

Translation © Ivan Němeček, 2002

Copyright © for Czech edition by Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2023

Všechna práva vyhrazena

ISBN 978-80-7593-532-8

V pustině
jsem uviděl stvoření, nahé, zvířecké,
které dřepíc na zemi
drželo v rukou své srdce
a pojídalo je.

Povídám „Je dobré, příteli?“
„Je hořké, hořké,“ odpovědělo,
„ale já je mám rád,
protože je hořké
a protože je to mé srdce.“

- STEPHEN CRANE -

Políbím tě, holka, a obejmu tě,
udělám s tebou všechno to, co jsem ti slíbil
v hodině půlnoční.

- WILSON PICKETT -

OBSAH

PŘESNĚ O PŮLNOCI	
ÚVODNÍ POZNÁMKA	11
NĚKOLIK SLOV PŘEKLADATELE	17
ČASOŽROUTI	19
JEDNA PO PŮLNOCI	21
<i>PŘEDMLUVA K ČASOŽROUTŮM</i>	
SKRYTÉ OKNO DO SKRYTÉ ZAHRADY	249
DVĚ PO PŮLNOCI	251
<i>PŘEDMLUVA KE SKRYTÉMU OKNU DO SKRYTÉ ZAHRADY</i>	
EPILOG	379
POLICAJT Z KNIHOVNY	391
TŘI PO PŮLNOCI	393
<i>POZNÁMKA K „POLICAJTOVI Z KNIHOVNY“</i>	
SLUNEČNÍ PES	591
ČTYŘI PO PŮLNOCI	593
<i>POZNÁMKA KE „SLUNEČNÍMU PSOVI“</i>	
EPILOG	747

PŘESNĚ O PŮLNOCI

ÚVODNÍ POZNÁMKA

Podívejme se na to takhle – už jsme tu zase všichni. Zase jsme se dokázali vrátit. Doufám, že jste aspoň z poloviny tak šťastní jako já. Připomíná mi to jeden příběh, a protože vyprávěním příběhů se živím (a udržuju se v příčetném stavu), povím vám ho.

Někdy začátkem roku 1989 – tohle píšu koncem července – jsem v televizi zaujatě sledoval zápas Boston Red Sox s Milwaukee Brewers. Robin Yount z Brewers se postavil na metu a bostonští komentátoři žasli nad tím, že mu je teprve něco přes třicet. „Někdy mi připadá, že Robin pomáhal Abneru Doubledayovi lajnovat hřiště,“ poznamenal Ned Martin, když Yount odcházel k území nadhazovače, aby se vypořádal s Rogerem Clemensem.

„Přesně tak,“ souhlasil Joe Castiglione. „Přišel do mužstva hned ze školy – myslím, že za Brewers hraje už od čtyřiasedmdesátého.“

Napřímil jsem se tak prudce, že jsem na sebe málem svrhl plechovku pepsí. *Tak moment!* pomyslel jsem si. *Tak moment, krucinál! Vždyť já ve čtyřiasedmdesátém vydal svou první knihu! A to není tak dávno! Co je to za kec, že pomáhal Abneru Doubledayovi lajnovat hřiště?*

A pak mě napadlo, že vnímání ubíhajícího času – tak, jak se jeví v následujících příbězích – je výsostně individuální. Je pravda, že od vydání *Carrie* na jaře 1974 (ve skutečnosti vyšla dva dny před zahájením baseballové sezony, v níž hrál mladičkový Robin Yount svůj první zápas za Milwaukee Brewers) neuběhlo podle mě zase tolik času – vlastně se stačí letmo ohlédnout

přes rameno –, ale léta se dají počítat i jinými způsoby, a podle některých může být patnáct let skutečně dlouhá doba.

V roce 1974 byl prezidentem Gerald Ford a v Íránu vládl šáh. John Lennon byl naživu, stejně jako Elvis Presley. Donny Osmond a jeho bratři a sestry zpívali vysokými pisklavými hlásky. Videorekordér už byl vynalezen, ale dal se koupit jen v několika zkušebních obchodech. Znalci předpovídali, že po jejich rozšíření zadupe systém Beta firmy Sony svého soupeře VHS do země. Myšlenka, že lidé si brzy budou moct půjčovat oblíbené filmy, jako si půjčují knihy ve veřejné knihovně, byla stále v nedohlednu. Ceny benzínu dostoupily závrtných výší – osmačtyřicet centů za galon normálního benzínu, pětapadesát za galon bezolovnatého.

Nenápadně mi začínaly šedivět vlasy a vousy. Mé dceři, která je teď ve druhém ročníku na univerzitě, byly čtyři roky. Můj starší syn, který je teď vyšší než já, si hrál na foukací harmoniku a frajersky bujné dlouhé kadeře Sammyho Hagara začínaly teprve rašit. A můj mladší syn, který nadhazuje a hraje na první metě v Malé lize, se měl narodit teprve za tři roky.

Čas je podivně pružný a rád se vrací. Když nasednete do autobusu, říkáte si, že vás neodveze daleko – možná na druhý konec města, dál ne – a najednou, krucinál! Jste v polovině jiného kontinentu. Případá vám tahle metafora trochu naivní? Mně taky, ale na tom přece vůbec nezáleží. Podstata času je tak záhadná, že i tak jalový postřeh, jaký jsem právě uvedl, si dokáže udržet hutný ozvuk.

Jedno jediné se za celá ta léta nezměnilo – a to je hlavní příčina, proč mi někdy připadá (patrně stejně jako Robinu Yountovi), že vůbec žádný čas neuběhl. Dělán přece stále totéž: píšu příběhy. A je to pro mě stále mnohem víc, než umím – já totiž tu práci pořád miluju. Byl bych nerad, kdybyste mě pochopili špatně – miluju svou ženu a své děti, ale stále mi dělá potěšení nacházet ty podivné vedlejší uličky a vydávat se po nich a zjišťovat, kdo v nich bydlí a co dělá a co komu dělá a možná i proč mu to dělá. Stále miluju podivnost těchto výprav, ten nádherný okamžik, kdy se obraz vyjasní a události do sebe začnou zapadat. Každý příběh je zvíře s ocasem. Je rychlé a mně se někdy nepodaří je za ten ocas chytit, ale když se mi to podaří, držím je pevně... a je to báječný pocit.

Až tahle kniha v roce 1990 vyjde, budu už šestnáct let vypravěčem z povolání. Dávno předtím, než jsem se nějakým mně poněkud nepochopitel-

ným způsobem stal známým americkým vypravěčem hrůzostrašných příběhů, jsem vydal knížku *Čtyři roční doby*. Byl to soubor čtyř do té doby nepublikovaných novel, z nichž tři nebyly horory. Vydavatel knihu sice přijal v dobré víře, ale podle mě i s pochybnostmi. Ty jsem měl ostatně i já. Jak se ukázalo, nemuseli jsme si dělat starosti. Někdy spisovatel vydá knihu, která je přirozeně šťastná, tak jako pro mě byly *Čtyři roční doby*.

Jeden z těch příběhů, *Tělo*, byl zfilmován pod názvem *Stand By Me...* a byl to první úspěšný film podle mé knihy od *Carrie* (tu natočili v dobách, kdy Abner Doubleday lajnoval hřiště, vy už víte s kým). Rob Reiner, který *Stůj při mně* natočil, je jedním z nejvýtečnějších a nejchytřejších filmařů, s jakým jsem se kdy setkal, a já jsem hrdý, že jsem s ním mohl spolupracovat.

S pobavením musím poznamenat, že společnost, kterou pan Reiner vytvořil po úspěchu *Stůj při mně*, se jmenuje Castle Rock Productions... jméno, které budou mnozí mí dlouholetí čtenáři dobře znát.

Kritikům se *Čtyři roční doby* většinou také líbily. Téměř každý napadl jednu novelu, ale vzhledem k tomu, že si pro sžíravou kritiku vybral každý jinou, cítil jsem, že toho můžu beztretně nedbat... a taky jsem nedbal. Takový přístup ovšem není možný vždycky; když skoro všechny recenze rozcupovaly *Christine*, zdráhavě jsem si přiznal, že zřejmě není tak dobrá, jak jsem doufal (což mi ovšem nezabránilo těšit se z honoráře). Znáám spisovatele, kteří prohlašují, že recenze nečtou, a pokud je čtou, tak jim ty špatné nevadí, a myslím si, že v podstatě existují dva druhy autorů – a já patřím k tomu druhému. Jsem posedlý možností špatných recenzí a dlouze se nad nimi zamýšlím. Dlouho se však s nimi netrápím; odkrouhnu si pár dětí a stařenek a jsem z toho venku.

Nejdůležitější bylo, že *Čtyři roční doby* přijali dobře čtenáři. Pokud si vzpomínám, ani jediný čtenář mi tehdy nevyčítal, že to, co jsem napsal, není horor. Většinou mi chtěli sdělit, že jeden z těch příběhů nějak rozbouřil jejich pocity, donutil je k zamyšlení, ke vcítění, a právě jejich dopisy jsou mi skutečnou odměnou ve dnech (a je jich mnoho), kdy ke mně slova přicházejí jen klopotně a inspirace je skrovná nebo nulová. Bůh požehej a zachovej Stálého čtenáře; ústa mohou vyprávět, ale bez pozorného naslouchajícího ucha příběh neexistuje.

Bylo to v roce 1982. Milwaukee Brewers jedinkrát vyhráli Americkou ligu, vedeni – ano, správně – Robinem Yountem. Yount toho roku nasbíral

331 bodů, udělal dvacet devět homerunů a byl vyhlášen nejužitečnějším hráčem Americké ligy.

Byl to dobrý rok pro nás oba.

Čtyři roční doby nebyly plánovanou knihou; přišly samy. Ty čtyři novely mi vplynuly v nepravidelných intervalech v průběhu pěti let a byly příliš dlouhé, než abych je vydal jako povídky, a příliš krátké, než aby mohly vyjít samostatně. Bylo to jako nadhoz neexistujícímu pákaři nebo odpal s postupným dosažením jedné, dvou, tří met a homerunu v jednom zápasu – takový výkon má zhruba stejnou statistickou pravděpodobnost jako vznik té knihy, jejíž úspěch a přijetí mi udělaly velkou radost, ale zároveň jsem po odevzdání rukopisu nakladatelství Viking Press pocítil zřetelnou lítost. Věděl jsem, že ta kniha je dobrá, a taky jsem věděl, že už zřejmě další podobnou v životě nenapíšu.

A jestli čekáte, že řeknu *Tak to jsem se spletl*, musím vás zklamat. Kniha, kterou držíte, je zcela odlišná. *Čtyři roční doby* zahrnovaly tři novely, které by se daly zařadit do „hlavního proudu“, a jeden příběh z oblasti nadpřirozena, zatímco v téhle knize jsou všechny čtyři příběhy horory. Jsou taky poněkud delší než příběhy ze *Čtyř ročních dob* a z většiny části jsem je napsal během dvou let, kdy jsem údajně odešel do důchodu. Odlišné jsou možná proto, že vzešly z myslí, která se bezděčně obracela, alespoň dočasně, k temnějším námětům.

Kupříkladu k času a jeho ničivým účinkům na lidské srdce. K minulosti a ke stínům, které vrhá na současnost – stíny, v nichž občas vyrůstají nepříjemnosti a v nichž se ještě větší nepříjemnosti skrývají... a bytní.

Ne všechny mé zájmy se však změnilly a většina mých přesvědčení ještě zesílila. Stále věřím v nezdolnost lidského srdce a v absolutní platnost lásky, stále věřím, že lidé jsou schopni navazovat spojení a že duchové, kteří v nás sídlí, se mohou občas dotknout. Stále věřím, že cena za taková spojení je strašlivě, bezmezně vysoká... a stále věřím, že hodnota, již obdržíme, i tuhle cenu převáží. Myslím, že stále věřím v příchod čistoty a v nalezení místa, kde se můžeme postavit na odpor zlu... a hájit to místo až do smrti. Jsou to starosvětské myšlenky a přesvědčení, ale lhal bych, kdybych nepřiznal, že se k nim hlásím.

A taky stále miluju dobrý příběh. Rád si ho poslechnu a rád ho vyprávím. Možná víte nebo nevíte (nebo je vám to jedno), že jsem za vydání téhle

a dvou následujících knih dostal spoustu peněz, ale jestli to víte a zajímá vás to, měli byste taky vědět, že jsem nedostal ani cent za *sepsání* těchto příběhů do knihy. Akt psaní je penězi nevyjádřitelný, stejně jako všechno, co se děje samovolně. Peníze jsou úžasná věc, ale když dojde k samotné tvorbě, je nejlepší na ně moc nemyslet, protože v celém tvůrčím procesu působí konstipálně.

Způsob, jakým své příběhy vyprávím, se myslím taky trochu změnil (doufám, že jsem se zlepšil, ale to by měl každý čtenář posoudit sám), jenže to se celkem dalo očekávat. Když Brewers ve dvaosmdesátém vyhráli Americkou ligu, Robin Yount hrál na spojce. Teď hraje na centru. To zřejmě znamená, že je trochu pomalejší, ale pořád chytá téměř všechno, co jde na něj.

Mně to stačí. Mně to úplně stačí.

Vzhledem k tomu, že čtenáři jsou většinou zvědaví, odkud příběhy pocházejí nebo jestli jsou součástí nějakého širšího autorova záměru, opatřil jsem každý příběh krátkou předmluvou, kde uvádím, jak došlo k jeho napsání. Možná vás ty předmluvy pobaví, ale rozhodně je nemusíte číst, když nechcete; nejedná se o domácí úkol a nikdo vás z nich nebude zkoušet.

Dovolte mi, abych na závěr řekl, že je úžasné být tady živ a zdravý a znovu k vám promlouvat... a taky je dobré vědět, že vy jste stále tam, živí a zdraví, a že čekáte na výlet někam jinam, někam, kde stěny mají možná oči a stromy uši a něco skutečně nepříjemného se snaží proplížit z podkroví dolů k lidem. I když mě tenhle fenomén stále zajímá, dnes už mě víc zajímají lidé, kteří možná bystří, možná nebystří sluch, aby to plížení zaslechli.

Než půjdu, měl bych vám říct, jak skončil ten baseballový zápas. Brewers nakonec nad Red Sox vyhráli. Clemens vystrajkoval Robina Younta hned na jeho první pálce, ale podruhé už Yount (který podle Neda Martina pomáhal Abneru Doubledayovi lajnovat hřiště) poslal dvakrát míč za levé pole a udělal dva přeběhy.

Doufám, že Robin s hraním ještě nepřestal.

Já taky ne.

*Bangor, Maine,
červenec 1989*

NĚKOLIK SLOV PŘEKLADATELE

Milí čtenáři,

rád bych ty nejpozornější z Vašich řad uklidnil dříve, než se začnou rozčilovat nad případnými nepřesnostmi. I sám pan King se na následujících stránkách přiznává k pochybnostem o tom, že má ohledně letecké terminologie všechno správně. Jedním problémem překladu byla skutečnost, že autor někdy používá laické výrazy (kukátko), a já jsem je zachoval. Další výrazy, které jsem přeložil podle smyslu, se v letadlech s českými posádkami nepoužívají (přípravna, hlavní kabina). Nejvíc mě ale bolelo, že neexistuje český výraz pro byznys třídu, a kdybyste se dožadovali letenky (palubní vstupenky) dejme tomu do obchodní třídy, nikdo by vám nerozuměl. Byznys je prostě byznys.

V této souvislosti bych chtěl poděkovat svým kamarádům Marcele Kotyšanové a Luboši Valentovi, kteří mě iniciovali do nadoblačného světa. A s panem Kingem prohlašuju: za to, co mám dobře, vděčím jim, za to, co mám špatně, si můžu sám.

Váš Ivan Němeček

ČASOŽROUTI

PRO JOEA, JEDNOHO Z ÚPORNÝCH LETCŮ

JEDNA PO PŮLNOCI

PŘEDMLUVA K ČASOŽROUTŮM

Příběhy ke mně přicházejí v různou dobu a na různých místech – v autě, ve sprše, při chůzi, dokonce i při postávání na večírcích. Několikrát ke mně příběh přišel ve snu. Zřídka kdy ho však napíšu hned, když mě napadne, a nenosím žádný zápisník. Nezapisovat si nápady je cvičením pudu sebezáchovy. Dostávám jich spoustu, ale jen malé procento je k něčemu, a tak si je všechny skládám do jakési vnitřní kartotéky. Ty špatné nakonec zničí samy sebe, tak jako záznam z řídicího střediska na začátku každé epizody *Mission: Impossible*. Ty dobré to nedělají. Když občas vytáhnou zásuvku kartotéky, abych se podíval, co v ní zbylo, uvidím hrstku nápadů, z nichž vždy vystupuje zcela zřetelná ústřední představa.

V případě *Časožroutů* to byla žena, která tiskla ruku do pukliny ve stěně proudového dopravního letadla.

Nedělalo mi moc dobře říkat si, že toho o dopravních letadlech moc nevím, a přesto jsem si to stále říkal. Ta představa tam totiž byla pokaždé, když jsem otevřel kartotéku, abych do ní vložil další nápad. Byla tak živá, že jsem dokonce cítil parfém té ženy (byl to L'Envoi), viděl její zelené oči a slyšel její rychlý vyděšený dech.

Když jsem jednou v noci ležel v posteli na pokraji spánku, uvědomil jsem si, že ta žena je duch.

Vzpomínám si, jak jsem se posadil, svěsil nohy na podlahu a rozsvítil. Chvilku jsem tak zůstal sedět a celkem na nic jsem nemyslel... alespoň na povrchu. Pod povrchem však ten chlapík, který za mě skutečně dělá mou

práci, pilně uklízel pracovní prostor a připravoval si stroje. Následujícího dne jsem začal psát. (Nebo to byl on?) Trvalo mi to asi měsíc a ze všech příběhů v knize se mi tenhle psal nejlíp, sám se skládal hladce a přirozeně, tak jak přicházel. Příběh či dítě přijde jednou za čas na svět téměř bez porodních bolestí, jako v tomhle případě. Protože měl apokalyptickou atmosféru, podobně jako má dřívější novela *The Mist (Mlha)*, glosoval jsem v úvodu jednotlivé kapitoly starosvětským rokokovým způsobem. Vyšel jsem z něj se stejně dobrým pocitem, s jakým jsem do něj vstupoval... velmi vzácný jev.

Jsem lenivý badatel, ale tentokrát jsem se opravdu snažil. Fakta mi na správnou míru pomáhali uvést tři piloti – Michael Russo, Frank Soares a Douglas Damon. Když jsem jim slíbil, že nic nezkazím, byli mi i dobrými společníky.

Ale mám všechno správně? Pochybuju. Ani velký Daniel Defoe to nedokázal: Robinson Crusoe se svléká donaha, plave k lodi, již nedávno opustil... a pak si cpe do kapes věci, které bude potřebovat k přežití na pustém ostrově. A je tu taky román (jméno a autora taktně vynechám) o newyorském metru, kde si spisovatel zjevně plete strojuvůdcovské kabiny s kójemi na veřejných záchodech.

Jako vždy tedy prohlašuju: za to, co mám dobře, vděčím pánům Russovi, Soaresovi a Damonovi, za to, co mám špatně, si můžu sám. A není to pouze zdvořilé prohlášení. Věcné chyby obvykle vznikají z neschopnosti položit správnou otázku, nikoli z nepřesné informace. U letadla, do něhož za chvíli vstoupíte, jsem si dovolil jednu dvě nepřesnosti. Jsou to drobné nepřesnosti a připadaly mi nezbytné pro letový kurz příběhu.

A to je ode mě všechno, nastupte si.

Leťme vstříc nevládné obloze.

KAPITOLA PRVNÍ

ZLÁ ZPRÁVA PRO KAPITÁNA ENGLA.

SLEPÁ HOLČIČKA.

VŮNĚ DÁMY.

DO TOMBSTONU PŘIJÍŽDÍ DALTONŮV GANG.

PODIVNÝ LET ČÍSLO 29.

1 Brian Engle doroloval s letounem L-1011 společnosti American Pride k východu 22 a přesně ve 22:14 zhasl na výstražném tablu nápis PŘIPOUTEJTE SE. Dlouze vydechl přes zaťaté zuby a uvolnil zámek popruhů.

Nevzpomínal si, kdy naposled pocítil na konci letu takovou úlevu – a únavu. Příšerně ho bolela hlava a večer měl zcela jasně naplánovaný: žádného panáka v zaměstnaneckém baru, žádnou večeři, a po návratu do Westwoodu dokonce ani žádnou koupel. Chystal se upadnout do postele a spát čtrnáct hodin.

Let číslo 7 společnosti American Pride – vlajkovou loď trasy z Tokia do Los Angeles – zdržel nejdřív silný protivítr a potom příznačná zácpa kolem LAX – pravděpodobně nejhoršího amerického letiště, pomyslel si Engle, když pomineme Logan v Bostonu. Aby toho všeho nebylo všeho dost, v poslední fázi letu se objevily ještě problémy s tlakem v kabině. Zpočátku menší, ale postupně se zhoršovaly, až nakonec naháněly hrůzu. Dosáhly téměř hranice, kdy mohlo dojít k úplné dekompresi... a na ní se naštěstí zastavily. Někdy se takové problémy náhle a záhadně stabilizují samy, a přesně to se

stalo tentokrát. Cestující, kteří teď vystupovali za pilotní kabinou, neměli ani tušení, jak snadno se mohli při dnešním letu z Tokia proměnit v lidské *páté*, ale Brian to věděl... a dunělo mu z toho v hlavě.

„Ta mrcha musí rovnou odsud na prohlídku,“ řekl druhému pilotovi. „Vědí, že to přijde, a vědí, v čem je problém, ne?“

Druhý pilot přikývl. „Nebude se jim to líbit, ale vědí to.“

„Mně je úplně jedno, jestli se jim to bude líbit nebo ne, Danny. Dneska jsme měli namále.“

Danny Keene přikývl. Věděl, že měli namále.

Brian vzdychl a přejel si rukou po zátylku. Hlava ho bolela jako zkažený zub. „Asi už začínám být na tuhle práci moc starý.“

Tohle přirozeně říká o své práci občas každý, zvláště na konci nevydařené směny, a Brian věděl moc dobře, že na tu práci starý není – ve třiačtyřiceti se teprve blížil nejlepšímu věku dopravních pilotů. Dnes večer tomu nicméně skoro věřil. Byl přílišně unavený.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Navigátor Steve Searles se v sedačce obrátil a vsedě otevřel. Za dveřmi stál muž v zeleném blejzru společnosti American Pride. Vypadal jako zřízenec u východu, ale Brian věděl, že to žádný zřízenec není. Byl to John (nebo možná James) Deegan, zástupce šéfa provozu American Pride na LAX.

„Kapitán Engle?“

„Ano?“ Brianovy vnitřní obranné mechanismy se probudily a umocnily bolest hlavy. Jeho první myšlenka se nezrodila z logiky, ale z napětí a z únavy. Napadlo ho, že na něj chtějí shodit zodpovědnost za netěsnosti v letadle. Paranoidní myšlenka, jistě, ale byl v paranoidním rozpoložení.

„Mám pro vás bohužel špatnou zprávu, kapitáne.“

„Jde o tu netěsnost?“ vyštěkl Brian podrážděně. Několik cestujících se před výstupem zastavilo a polekaně se rozhlédlo kolem sebe.

Deegan zavrtěl hlavou. „Jde o vaši ženu, kapitáne Engle.“

Na okamžik neměl Brian nejmenší tušení, o čem ten člověk mluví. Jen seděl, zíral na něj a cítil se jako naprostý hlupák. Pak mu to došlo. Ten člověk mluvil samozřejmě o Anne.

„To je má bývalá manželka. Rozvedli jsme se před půldruhým rokem. Co je s ní?“

„Měla nehodu,“ odpověděl Deegan. „Měli bychom jít raději do kanceláře.“

Brian se na něj zvědavě podíval. Po třech hodinách napětí mu to všechno připadalo podivně neskutečné. Odolal pokušení říct Deeganovi, že tohle je určitě zase nějaká ptákovina ze *Skryté kamery* a ať s tím jde do háje. Jenže nebyla. Hlavouni z vedení si nehrají a nežertují, zvláště ne na účet pilotů, kteří právě jen těsně unikli letecké nehodě.

„Co je s Anne?“ zeptal se, tentokrát tišeji. Cítil na sobě soucitný pohled druhého pilota. „Stalo se jí něco?“

Deegan se podíval na své vyleštěné boty a Brian pochopil, že ta zpráva bude skutečně hodně zlá. Věděl to, ale nechtěl tomu uvěřit. Anne bylo teprve čtyřiatřicet, byla zdravá a opatrná. Při nejjedné příležitosti se sám přesvědčil, že byla jedinou naprosto příčetnou řidičkou v Bostonu... a možná v celém státě Massachusetts.

„Je mrtvá?“ Připadlo mu, že tu otázku pokládá někdo jiný – jako by mu do mozku vstoupil nějaký cizí člověk a použil jeho ústa jako reproduktor.

John nebo James Deegan se rozhlédl, jako by hledal oporu, ale u východu nestála jediná letuška, která by přála cestujícím příjemný večer v Los Angeles a občas pohlédla do kabiny, pravděpodobně sužovaná stejnou myšlenkou, která před chvílí napadla Briana – že posádku z nějakého důvodu viní z poruchy, která proměnila posledních několik hodin letu v děsivý sen. Deegan byl na všechno sám. Znovu se podíval na Briana a přikývl. „Ano, bohužel je. Šel byste se mnou, kapitáne Engle?“

2 Čtvrt hodiny po půlnoci se Brian Engle usadil na sedadlo 5A letu 29 společnosti American Pride – vlajkové lodi trasy z Los Angeles do Bostonu. Přibližně za čtvrt hodiny bude tohle transkontinentální letadlo ve vzduchu. Vzpomněl si na svou nedávnou myšlenku, že pokud nejnebezpečnějším civilním letištěm není LAX, je jím určitě Logan. Souhrou nepříjemných náhod se v rozpětí osmi hodin ocitne na obou: na LAX jako pilot, na Loganu jako smrtelně ohrožený cestující.

Bolení hlavy bylo teď mnohem horší než při přistání s letem číslo 7.

Oheň, pomyslel si. Někjaký zatracený oheň. A co kouřové detektory, proboha? Vždyť to byla novostavba!

Napadlo ho, že si na Anne během posledních čtyř nebo pěti měsíců skoro nevzpomněl. První rok po rozvodu nemyslel na nic jiného než na to,

co dělá, co má na sobě, a samozřejmě s kým se stýká. Ale když se konečně začal zotavovat, proběhlo to velice rychle... jako by dostal injekci nějakého hojivého duchovního antibiotika. O rozvedech toho četl dost, aby věděl, co obvykle mívá ty hojivé účinky – nikoli antibiotikum, ale jiná žena.

Jenže Brian žádnou jinou ženu neměl – alespoň zatím. Několik schůzek a jeden opatrný sexuální styk (dospěl k přesvědčení, že všechny mimomanželské sexuální styky ve věku AIDS mají být opatrné), ale žádnou další ženu. Prostě se jen... zotavoval.

Brian pozoroval, jak na palubu přicházejí jeho spolucestující. Mladá světlovlasá žena s holčičkou v tmavých brýlích. Holčička se jí držela za loket. Žena tiše vyslovila nějaký příkaz a holčička se okamžitě otočila za hlavou. Brian z toho pohybu hlavy pochopil, že je slepá. Zvláštní, pomyslel si, kolik nám toho takové drobnosti můžou prozradit.

Anne, napadlo ho. Neměl bych myslet na Anne?

Jeho unavená mysl však od Anne neustále odbíhala. Od Anne, která byla jeho manželkou. Od Anne, jediné ženy, kterou kdy ve vzteku uhodil. Od Anne, která je teď mrtvá.

Asi by měl uspořádat přednáškové turné. Měl by promlouvat k rozvedeným mužům. A když na to přijde, tak i k rozvedeným ženám, krucinál. Hovořil by o rozvodu a o umění odpouštět.

Optimální čas k rozvodu je krátce po čtvrtém výročí svatby, řekl by jim. Vezměte si můj příklad. Následující rok jsem strávil v očištění přemýšlení, nakolik za to můžu já a nakolik ona, nakolik správné nebo nesprávné bylo naléhat na ni v otázce dětí – o tohle u nás šlo, žádné drama s drogami nebo cizoložstvím, jen starý problém dětí versus kariéra – a pak už to bylo, jako bych měl v hlavě rychlovýtah a v něm byla Anne a ten výtah spadl.

Ano. Spadl. A posledních několik měsíců na Anne vůbec nepomyslel. Ani v době termínu splatnosti měsíčních alimentů. Šlo o velmi rozumnou, velmi civilizovanou částku. Anne sama vydělávala osmdesát tisíc dolarů hrubého ročně. O placení alimentů se staral jeho právník; pro Briana to byla jen další položka ze dvou tisíc dolarů měsíčních splátek, vložená mezi účtem na elektřinu a splátkou hypotéky na dům.

Uličkou procházel štíhlý mladík s pouzdrem na housle v podpaží a jarmulkou na hlavě. Vypadal nervózně a vzrušeně, v očích očekávání budoucnosti. Brian mu záviděl.

Poslední rok manželství mezi nimi bylo hodně zatrpklosti a hněvu. A čtyři měsíce před koncem k tomu nakonec došlo: ruka promluvila, než jí v tom mozek stačil zabránit. Nerad na to vzpomínal. Anne na jednom večírku přebrala a celou cestu domů se do něj navázela.

Dej mi s tím pokoj, Briane. Už mi s tím dej pokoj. Já už o žádných dětech mluvit nechci. Jestli si chceš nechat přezkoušet sperma, zajdi si k doktorovi. Moje práce je reklama, ne výroba dětí. Už mě unavujou ty tvoje chlapský kecy –

V tu chvíli ji udeřil, tvrdě, přes ústa. Rána svou brutální věcností čistě odsekla poslední slova.

Stáli proti sobě a zírali na sebe v bytě, kde Anne později zemřela, oba překvapenější a vyděšenější, než by si kdy přiznali (to až teď, na sedadle 5A, při pozorování cestujících letu 29, si to přiznával, konečně si to přiznával). Anne si sáhla na ústa, která začínala krváčet. Pak mu ukázala prsty.

Tys mě udeřil, řekla. V jejím hlase nebyl hněv, ale úžas. Napadlo ho, že to bylo zřejmě poprvé, kdy se někdo dotkl těla Anne Quinlan Englové zlostnou rukou.

Ano, odpověděl. *Samozřejmě. A udělám to znovu, jestli nezavřeš zobák. Už si na mě nebudeš otvírat tu svou nevymáchanou hubu, miláčku. Radši si na ni dej zámek. To ti říkám pro tvé vlastní dobro. Tohle už skončilo. Jestli chceš v tomhle domě někoho buzerovat, tak si kup psa.*

Manželství belhavě dobíhalo do cíle ještě několik měsíců, ale fakticky skončilo okamžikem dopadu Brianovy dlaně na koutek Anniných úst. Vyprovokovala ho – Bůh ví, že ho vyprovokovala – ale stejně by dal všechno za to, kdyby ten nešťastný okamžik mohl vrátit.

Do letadla proudili stále další cestující a Brian téměř posedle myslel na Annin parfém. Dokázal si živě vybavit vůni, ale nikoli název. Jak to bylo? Lissome? Lithesome? Lithium, proboha? Měl to na jazyku. Bylo to k zešílení.

Stýská se mi po ní, pomyslel si otupěle. *Teď když navěky odešla, se mi po ní stýská. Není to zvláštní?*

Lawnboy? Něco takhle pitomého?

Nech toho, poroučel své unavené mysl. *Vykašli se na to.*

Tak dobře, souhlasila mysl. *Bez problému; zapomenu na to. Já toho můžu kdykoli nechat. Nebyla to Lifebuoy? Ne, to je mýdlo. Promiň. Lovebite? Lovelorn?*

Brian si zapjal pásy, opřel se, zavřel oči a v duchu cítil parfém, který nedokázal pojmenovat.

V tom okamžiku na něj promluvila letuška. Přirozeně: Brian Engle měl teorii, že je někde ucí – nejspíš v nějakém přísně tajném postgraduálním kurzu nazvaném možná *Otrav ho, jak můžeš* – vyčkat, až cestující zavře oči, a pak mu nabídnout nějakou naprosto nepodstatnou službu. A než nabídlý příkrývku nebo polštář, musely si být přirozeně naprosto jisté, že cestující usnul.

„Promiňte...“ začala a pak se zarazila. Brian viděl, jak jí oči sjely od výložek na ramenou jeho černého saka k čepici, která ležela na prázdném sedadle vedle něj.

Přehodnotila situaci a začala znovu.

„Promiňte, kapitáne, dáte si kávu nebo třeba pomerančový džus?“ Briana mírně pobavilo, že ji trochu zmátl. Ukázala na stolek v přední části oddělení první třídy, hned pod obdélníkovým monitorem, na němž cestující sledovali filmy. Na stolku stály dva kbelíky s ledem. „Mám samozřejmě i šampaňské.“

Rychle zauvažoval

(Love Boy, to není ono, je to blízko, ale není to ono)

o šampaňském, ale jen krátce. „Nic, děkuju,“ odmítl. „A během letu už žádné další služby. Myslím, že budu spát až do Bostonu. Jak vypadá počasí?“

„Nad Velkými pláněmi je ve dvaceti tisících stopách oblačnost až do Bostonu, ale bez problémů. Poletíme v šestatřiceti tisících. Ještě jsme dostali hlášení, že nad Mohavskou pouští bude vidět severní polární záře. Třeba byste chtěl zůstat vzhůru, abyste ji viděl.“

Brian zvedl obočí. „To si děláte legraci. Severní polární záře nad Kalifornií? A v tuhle roční dobu?“

„Bylo to v hlášení.“

„Někdo trochu přebral laciných drog,“ usoudil Brian a letuška se usmála. „Myslím, že si schrupnu, díky.“

„Tak dobře, kapitáne.“ Ještě na okamžik zaváhala. „Vy jste ten kapitán, který právě přišel o manželku, že?“

Bolení hlavy zesílilo, ale přiměl se k úsměvu. Ta žena – vlastně ještě dívka – to nemyslela zle. „Byla to má bývalá manželka, ale jinak ano. Jsem to já.“

„To je mi strašně líto.“

„Díky.“

„Už jsme spolu někdy letěli, pane?“

Na rtech se mu znovu krátce objevil úsměv. „Myslím, že ne. Už asi čtyři roky létám na zámořských.“ Něco ho přimělo podat jí ruku. „Brian Engle.“

„Melanie Trevorová.“

Engle se na ni ještě jednou usmál, opřel se a znovu zavřel oči. Dřímál, ale ještě nechtěl usnout – předletová hlášení a pojiždění na start by ho stejně znovu probudily. Až budou ve vzduchu, bude mít na spánek času dost.

Let 29, podobně jako většina nočních letů, odstartoval bez průtahů – Briana napadlo, že je to jedna z mála jejich výhod. Boeing 767 byl obsazený asi z poloviny. V první třídě sedělo půl tuctu dalších cestujících. Nikdo nevypadal jako opilec nebo výtržník. To bylo dobré. Možná bude moct spát opravdu celou cestu do Bostonu.

Pozoroval Melanii Trevorovou, jak ukazuje k výstupním dveřím a předvádí, jak se v případě ztráty tlaku používá žlutá maska (tenhle postup si Brian poněkud spěšně promítal v mysli docela nedávno) a jak nafouknout záchrannou vestu pod sedadlem. Když letadlo vzlétlo, přišla k jeho sedadlu a znovu se ho zeptala, jestli mu může přinést něco k pití. Zavrtěl hlavou, poděkoval jí a stiskl tlačítko, jímž se sklápí sedadlo. Zavřel oči a okamžitě usnul.

Melanii Trevorovou už v životě nespátlil.

3 Asi tři hodiny po startu letu 29 se malá Dinah Bellmanová vzbudila a poprosila tetu Vicky, jestli by jí nemohla dát napít vody. Teta Vicky neodpověděla, a tak se Dinah zeptala znovu. Když se ani tentokrát nedočkala odpovědi, vztáhla ruku k tetinu rameni, i když v tu chvíli už si byla skoro jistá, že sáhne jen na opěradlo prázdného sedadla. Doktor Feldman jí řekl, že od narození slepé děti si vybudují vysokou citlivost – téměř jakýsi radar – na přítomnost či nepřítomnost lidí ve svém bezprostředním okolí – ale tuhle informaci Dinah vlastně nepotřebovala. Věděla, že je to pravda. Nevyšlo to vždycky, ale obvykle ano... zvlášť když jí dotyčná osoba provázela.

To si jen odskočila a za chvíli se vrátí, pomyslela si Dinah, ale zároveň se jí zmocnil podivný neklid. Neprocitla náraz, budila se pomalu, jako když

potápěč vyplouvá na hladinu. Kdyby se teta Vicky, která seděla u okna, kolem ní v posledních dvou nebo třech minutách protáhla do uličky, Dinah by ji cítila.

Takže odešla dřív, uvažovala. Možná musela na velkou – vždyť o nic nejde, Dino. Nebo se cestou zpátky s někým zapovídala.

Až na to, že Dina nikoho ve velké hlavní kabině letadla mluvit neslyšela. Ozývalo se tu jen tiché hučení motorů. Její nepokoj vzrostl.

V duchu uslyšela hlas své terapeutky slečny Leeové (na kterou nemyslela jako na terapeutku, ale jako na učitelku slepců): *Nesmíš se bát, Dino – všechny děti se občas bojí, zvláště v situacích, které jsou pro ně nové. A pro nevidomé děti to platí dvojnásobně. Věř mi, já to vím.* A Dinah jí věřila, protože slečna Leeová byla stejně jako ona od narození slepá. *Nevzdávej se svého strachu, ale taky se mu nepoddávej. Klidně sed' a zkus si všechno promyslet. Budeš překvapená, jak často to vychází.*

Zvláště v situacích, které jsou pro ně nové.

To odpovídalo; bylo to poprvé, co Dinah vůbec letěla, a ještě k tomu velkým dopravním letadlem z jednoho pobřeží na druhé.

Zkus si všechno promyslet.

Probudila se na neznámém místě a zjistila, že její průvodkyně zmizela. Jistěže je to strašidelné, i když zmizela jen dočasně – koneckonců si nemohla odskočit k nejbližšímu stánku s rychlým občerstvením, protože dostala na něco chuť. Letí přece ve výšce jedenácti kilometrů. A pokud jde o to podivné ticho v kabině... vždyť je to noční let. Ostatní cestující zřejmě spí.

Všichni? zapochybovala skeptičtější polovina její mysli. Že by spali úplně všichni? Je to vůbec možné?

Pak ji napadla odpověď: film. Ti, kteří jsou vzhůru, se dívají na film. No jistě.

Zaplavil ji pocit téměř hmatatelné úlevy. Teta Vicky jí říkala, že dávají ten film s Billym Crystalem a Meg Ryanovou, *Když Harry potkal Sally*, a že se na něj chce podívat... tedy pokud vydrží být vzhůru.

Dinah lehce přejela rukou po tetině sedadle, ale sluchátka tam nebyla. Místo nich nahmátla knihu. Byl to určitě nějaký milostný román, které teta Vicky tak ráda čte; říká jim příběhy z časů, kdy muži byli muži a ženy ne.

Dina šátrala dál a nahmátla ještě něco – hladkou jemnou kůži. Pak ucítila zip a vzápětí pásek.

Byla to tetina kabelka.

Dinah znovu zneklidněla. Na sedadle nebyla tetina sluchátka, zato tam byla její kabelka. A v ní všechny cestovní šeky, kromě Dinina dvacetidolarového, který měla ve vlastní kabelce. Tohle Dinah věděla, protože slyšela, jak o tom maminka s tetou mluvily ještě před odjezdem z domova v Pasadeně.

Odešla by teta Vicky na záchod a nechala kabelku na sedadle? Udělala by to, když její společníci na cestě nejenže bylo teprve deset a spala, ale také byla *slepá*?

To si Dinah nemyslela.

Nevzdávej se svého strachu, ale taky se mu nepoddávej. Klidně sed' a zkus si všechno promyslet.

Jí se však nelíbilo to prázdné sedadlo, stejně jako se jí nelíbilo to ticho v letadle. Připadalo jí sice naprosto logické, že většina lidí spí a že ti, kteří nespí, jsou co nejtíší z ohledu k těm odpočívajícím, ale přesto se jí to nelíbilo. V hlavě se jí probudilo nějaké zvíře s mimořádně ostrými zuby a drápy a začalo vrčet. Zнала jeho jméno: byla to panika, a jestli ji okamžitě nezvládne, může udělat něco, co by mohlo vadit jí samé i tetě Vicky.

Až budu vidět, až mi doktoři v Bostonu uzdraví oči, tak už tenhle pitomý strach nepoznám.

To byla nepochybně pravda, ale právě teď jí to nijak nepomáhalo.

Dinah si náhle vzpomněla, že hned jak se usadily, teta Vicky ji vzala za ruku, zařala jí v pěst všechny prsty kromě ukazováčku, a ten jí pak vedla k područce křesílka. Bylo tam několik tlačítek, která se dala snadno zapamatovat. Dvě malá kolečka, kterými se ovládala sluchátka – jedním se přepínaly kanály jednotlivých programů, druhým se nastavovala hlasitost zvuku. Malým hranatým vypínačem se rozsvěcelo světlo nad sedadlem. *Ten nebudeš potřebovat*, řekla jí teta Vicky s úsměvem v hlase. *Alespoň zatím*. A posledním hranatým tlačítkem se přivolávala letuška.

Dinah je nahmátla a přejela prstem jeho vypouklý povrch.

Opravdu to chceš udělat? zeptala se sama sebe. Odpověď přišla vzápětí. *Ano, chci.*

Stiskla tlačítko a uslyšela tiché zazvonění. Pak čekala.

Nikdo nepřišel.